

№ 2 (624)
Лютий 2004 р.

**Щомісячник Вінницького національного
технічного університету**

Адреса сайту ВНТУ в Інтернеті — <http://www.vstu.vinnica.ua/>

Космос Кузьміна (стор. 4—6)

Шануємо

ВОСЬМИЙ ПОЧЕСНИЙ ПРОФЕСОР НАШОГО ВНЗ І ПЕРШИЙ – ВНТУ

Під час перших відвідин тоді ще Вінницького державного технічного університету **голова облдержадміністрації Віктор Коцемир**, ознайомившись із системою навчання, науковими здобутками наших учених, поспілкувавшись зі студентами, оглянувши аудиторії, обчислювальні центри, художній музей та виставкові зали Центру культурології та виховання студентів, констатував:

— Ваш навчальний заклад заслуговує статусу національного! Я підтримуватиму прагнення колективу університету його здобути.

Голова облдержадміністрації своєї обіцянки дотримав – він допоміг нам здолати останню сходинку до статусу національного.

У тій же конференц-залі, де рівно рік тому Віктор Францович мовив ці слова, йому урочисто на засіданні Вченої Ради університету ректор ВНТУ Борис Мокін вручив атрибути почесного професора Вінницького національного технічного університету і пам'ятну медаль нашого навчального закладу.

За всю історію ВНЗ лише 10 видатних особистостей удостоїлись цього високого звання. Серед них наш випускник, а нині один з найкращих математиків Європи, член-кореспондент Національної Академії наук України Валерій Мельник; президент асоціації «Південнозахідінтеренерго» Павло

Job

Ярмарок кар'єри – для випускників

З 20 по 23 квітня для випускників нашого університету проводитиметься Ярмарок кар'єри. Зініціювали його і організовують Інститут інтеграції навчання з виробництвом разом зі студентським профспілковим комітетом. Надалі такий ярмарок стане традиційним.

Взяти в ньому участь запрошено представників промисловості та бізнесу, молодіжних організацій, місцевого самоврядування, центрів зайнятості, кадрових агентств, юридичних фірм, преси. Програма цього незвичайного, але дуже актуального ярмарку передбачає цілу низку заходів. Насамперед, ряд тренінгів та семінарів, які допоможуть студентам-випускникам чіткіше визначити свою мету, оцінити власні сили та можливості. А також ознайомитися з сучасними методами пошуку роботи, аналізу ситуації на ринку праці, правилами як респектабельно представити себе работода-

вцеві, на що слід звернути особливу увагу під час випробувального терміну.

Робоча частина Ярмарку кар'єри матиме діалоговий режим на зразок презентації свого фаху випускниками роботодавцям. А брейк-кава забезпечить невимуснене спілкування роботодавців не лише з молодими спеціалістами, але й з їх викладачами. Аби отримали чіткіше уявлення про своїх майбутніх співробітників.

Отож, запрошуємо до активної участі у Ярмарку кар'єри студентів 4–5 курсів. Не втрачайте можливості знайти бажану роботу!

Детальніша інформація на WEB-сторінці ІнІНВ <http://vstu.vinnica.ua/ua/integ/ukr/> та за телефонами **44-06-67, 44-05-47, 44-05-62, 44-65-66, 44-05-63**

**Андрій Запорожан, начальник відділу
працевлаштування студентів ІнІНВ,
голова профкому студентів ВНТУ**

Піскляров, завдяки якому ще у середині 60-х у нашому ВНЗ розпочато підготовку енергетиків; академік Національної Академії наук України Володимир Семиноженко — науковий керівник академічного науково-технічного концерну «Інститут монокристалів» НАН України, з яким у вчених нашого університету давні творчі зв'язки. Останнім — сьомим почесним професором ВДТУ обрано Президента України Леоніда Кучму. У часи, коли Леонід Данилович був заступником генерального конструктора КБ «Південне», наш ВНЗ мав з цим підприємством довгострокову господарську тематику.

Голова Вінницької ОДА став першим почесним професором вже Вінницького національного технічного університету. Віктор Францович кандидат технічних наук — дисертаційну роботу захистив ще у 1978 році, коли брав участь у проектуванні Хмельницького заводу тракторних агрегатів. Він є спеціалістом у галузі машинобудування і транспорту.

— Я дуже вдячний вам за таку шану, — Віктор Францович був справді зворушений. — Тепер відчуваю особливі обов'язки перед ВДТУ. Але впевнений, що всі проблеми ми подолаємо разом нашим розумом, професіоналізмом і людяністю.

Стипендії

Освіта — джерело добробуту

Рішенням Ученої Ради університету призначена державна іменна стипендія (65 грн. 45 коп.)

Володимир Борису (група ІЕСЕ-99, Інститут електроенергетики, екології та електромеханіки);

Марії Поздняковій (ІТМ-99, Інституту машинобудування та транспорту);

Наталі Месюрі (ІІС-99, Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії);

Юлії Раратюк (2АВ-00, Інституту автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління);

Юлії Дубовій (2АВ-99, ІНАЕКСУ);

Андрію Марченку (МБ-99, Інституту будівництва, теплоенергетики та газопостачання).

Призначено виплату стипендії Ученої Ради ВДТУ (60 грн. 50 коп.)

Ользі Кисельовій (ММ-99, Інститут менеджменту);

Юрію Буреннікову (ММ-99, ІНМ);

Ігорю Жуку (ІЕС-99, ІНЕЕЕМ);

Владиславу Леську (ЕСМ-99, ІНЕЕЕМ);

Євгену Смирнову (2Т-99, ІНМТ);

Світлані Кравченко (2ТМ-00, ІНМТ);

Віктору Іванкову (ІЗІ-01, ІНІТКІ);

Вадиму Ратнюку (КС-01, ІНІТКІ);

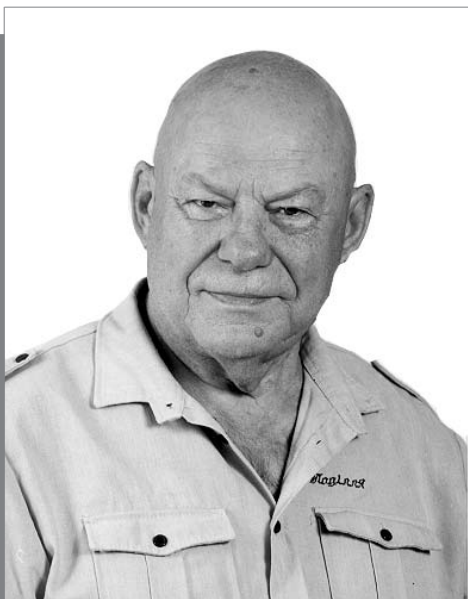
Олегу Ковалюку (4АС-99, ІНАЕКСУ);

Юлії Роптановій (2АВ-99, ІНАЕКСУ);

Ользі Раратюк (2АВ-00, ІНАЕКСУ);

Тарасу Приндюку (БМ-99, ІНБТЕГП);

В'ячеславу Джерджулі (ТГ-99, ІНБТЕГП).

Життєві віхи

3 лютого 80-річний ювілей відзначив Іван Кузьмін — відомий український вчений у галузі обчислювальної техніки, лауреат Державної премії України, заслужений діяч науки і техніки України. Іван Васильович 13 років був ректором Вінницького політехнічного інституту, з якого постав наш ВНТУ. Нині професор Кузьмін є завідувачем кафедри інформаційного менеджменту Вінницького національного технічного університету. Йому присуджено Іменну стипендію Президента України.

Космос Кузьміна

— Народився я у Сибірі — у селі Угуй Усть-Тарського району Новосибірської області у російській робочій родині. Батько — Василь Степанович Кузьмін закінчив 2 класи сільської парафіяльної школи. Мати — Христина Андріївна Кузьміна (Власова) була неписьменною. У шість років пішов учитися в 2-й клас початкової сільської школи. Батько виїхав на заробітки, залишивши п'ятьох дітей з матір'ю. Жили ми дуже бідно. Одяг носили по черзі, однак училися всі добре. Я завжди вчився на «відмінно». Щоб вижити, у 1936 році мати переїжджає з дітьми на золоту копальню Соловйовська Амурської області. Там вона нас усіх змогла вчити і годувати, працюючи пралею і посудомийкою в копальневій їдальні.

Як найстарший син, на собі тримав усю чоловічу господарську роботу. Трудодні ж заробляти в колгоспі почав з шести літ. А в 15 (звідси офіційно й рахується трудовий стаж) вже працював трактористом.

Злет

У 1942 році, додавши рік, добровільно пішов у Червону Армію. Рвався на фронт, але на Захід потрапив тільки в 1944 році. У Серпуховському військово-авіаційному училищі служив інструктором практичного навчання, екстерном здав іспити за середню школу й

одержав атестат зрілості. З відзнакою закінчив Військово-повітряну інженерну академію імені професора Жуковського. А згодом — ад'юнктуру цієї академії і захистив кандидатську дисертацію.

— Так я завершив період одержання освіти. Наукою почав займатися з 2-го курсу академії. Моїм учителем був заслужений діяч науки і техніки, доктор технічних наук, професор, інженер-полковник Яків Семенович Іцхокі. Це чудова людина і великий учений. Усіма своїми науковими досягненнями у ті часи та й потім я в основному зобов'язаний йому. Саме він змусив мене займатися науковими дослідженнями.

Слухач Кузьмін, складаючи іспит з радіотехніки, розв'язав запропоновану задачу цілком новим, нестандартним способом. Екзаменатор (а ним був саме Іцхокі) запросив працювати у військово-науковому товаристві, котре очолював. Молодий сибіряк не погодився — мовляв, це відволікатиме від головного: навчання. І від спорту, адже входив до складу збірних команд військово-повітряних сил «Жуковки». Але Іцхокі не мав у правилах відступати — таки переконав. І результати з'явилися дуже швидко: ще до закінчення академії Кузьмін напрацював значну частину кандидатської дисертації.

Так торувалась дорога в небо

Становлення зрілості

— У 1959 році я був призначений старшим викладачем у Харківське військово-авіаційне училище. У Москві мені не підходив клімат.

Ставши доктором технічних наук, отримав призначення на посаду начальника кафедри «Системи підготовки і пуску ракет» Харківського вищого інженерного училища ім. маршала Крилова. За сумісництвом був професором, а потім завідувачем кафедри і проректором з науки Харківського інституту радіоелектроніки.

У Радянській Армії прослужив 30 років, пройшовши практично всі звання, зокрема інженера-полковника. У 1971 році пішов у запас через хворобу і цілком присвятив себе підготовці наукових і інженерних кадрів для народного господарства, а також науковим дослідженням.

— Харків був найважчим періодом у моєму житті. Періодом формування викладача-професора, одержання головних результатів наукових досліджень і конструкторської роботи, написання підручників і навчальних посібників. Періодом створення наукової школи, ламання життєвих підвалин і принципів...

Такий ракурс світлини навчального корпусу № 2 тепер зробити неможливо. Це лише тому, що зафіксувала вона початок 70-х. Ландшафт змінив головний адміністративний корпус, котрий, як і ряд інших споруд, зведено за ректорства Кузьміна

ВПІ

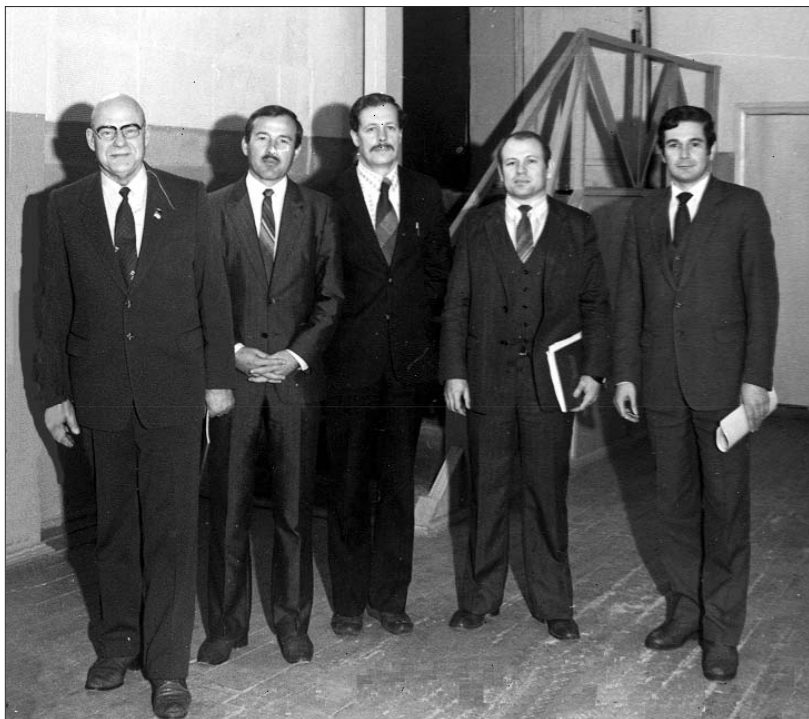
— У 1976 році за рішенням ЦК КПУ мене призначили ректором Вінницького політехнічного інституту. Я цілком присвятив себе становленню ВПІ, до межі завантажуючи зростаючий колектив співробітників і студентів інституту. Вони «скрипіли», але виконували розпорядження. Були труднощі. Керівництво України відмовилося від фінансування будівництва інституту. Будуйте, мовляв, за рахунок місцевих ресурсів. А ресурсів цих не було. Мінвуз України не лише не надавав достатньої кількості устаткування для наукових і навчальних

лабораторій, а й взагалі не мав методики будівництва нових ВНЗ.

Будували головним чином студентські будівельні загони і самі викладачі інституту під керівництвом майстрів-будівельників і проректора з будівництва професора В. Д. Свердлова. Частково забезпечувалось коштами лише будівництво гуртожитків.

— Але попри усі труднощі я зумів забезпечити функціонування Вінницького політехнічного інституту на найвищому рівні.

Багатьом юним обдаруванням допомогла вийти у світ Мала академія наук

З колегами

України. А почалась вона саме з Вінниці, з ідеї Івана Васильовича. У 1977 році під керівництвом професора Кузьміна була створена Вінницька МАН. Президентом її Іван Васильович є і донині. А вже потім через десяток літ, почали організовуватись подібні й в інших містах України.

10 років працював головою обласного правління товариства «Знання». 15 років — заступником голови з науки Ради сприяння розвитку Вінниччини. Був керівником Харківської, потім Вінницької ради з кібернетики і членом бюро цієї ради України і СРСР, членом Президії Ради СРСР з обчислювальної техніки. Тепер входить до складу редколегій чотирьох наукових журналів. Є віце-президентом Подільського відділення Міжнародної академії наук прикладної радіоелектроніки.

У науковій школі професора Кузьміна підготовлено (був науковим консультантом або науковим керівником) понад 40 докторів наук, понад 100 кандидатів наук. Серед вихованців є генерали, міністри.

Опублікував понад 600 наукових праць і методичних посібників, з них 33 книги (11 підручників і навчальних посібників, решта — монографії); має близько 100 винаходів, понад 400 наукових статей.

Треба зазначити, що вперше саме професо-

ром Кузьмінім здійснено математичне і фізичне моделювання процесів первинної обробки радіолокаційної інформації. Брав участь у розробці лазерної системи виявлення космічних об'єктів, визначення їх координат, системи корекції місцезнаходження атомних підводних човнів, системи причалювання великовантажних судів і атомоходів до пристані. При впровадженні цих розробок отриманий мільярдний економічний ефект.

Нагороджений 25-тма урядовими нагородами, зокрема орденами Трудового Червоного Прапора, За дружбу між народами, медалями «За бойові заслуги», «За трудову доблесть».

33-тя конференція присвячена 80-річчю

У березні відбудеться традиційна, цього року уже 33-тя науково-технічна конференція професорсько-викладацького складу, співробітників та студентів Вінницького національного технічного університету. У цьому науковому зібранні як завжди братимуть участь працівники науково-дослідних організацій та інженерно-технічні фахівці підприємств Вінниці та області. Враховуючи значний вклад колишнього ректора ВПІ, професора Івана Кузьміна у становлення нашого вищого навчального закладу, ця конференція буде приурочена до його славного ювілею.

— Вважаю, що я щаслива людина. Маю двох дітей: дочка Ольга — доцент Московського університету імені Ломоносова. Син Андрій — доцент Вінницького інституту Київського торгово-економічного університету. І двох онуків. Карина — завідувач відділу Російського держбанку, а Владиславу всього два роки. Моє життя відбулося. Однак крапку ставити ще рано. З 16-ти років я пишу літературні твори, а опублікував усього лише маленьку збірку сонетів. Можливо, настане час, коли я стану вільнішим, тоді повністю віддамся літературній праці. Дякую усім, з ким я жив, з ким працював і творив. Сам би я нічого не зробив. Спасибі тим, хто мене учив і хто в мене учився.

Вельмишановний Борисе Івановичу!

До Вас звертається Вінницька телерадіокомпанія «Прем'єр» (телеканал «Іштар»). Минулого року у нас виникли певні проблеми з якістю звукового супроводу нашого телебачення. У Національній Раді України з питань телебачення і радіомовлення нам порадили звернутися за допомогою до фахівців науково-технічного центру «Аналого-цифрові системи» Вінницького національного технічного університету. Особисто мені, як випускнику 1984 року цього вищого навчального закладу (в минулому ВПІ), почути таке було дуже приємно. Керівники НТЦ В. Я. Стейскал та Л. В. Крупельницький справді допомогли - дали нам у користування пристрій, який практично повністю вирішив наші проблеми зі звуком.

Тож, ми уклали угоду на виготовлення нового пристрою «Аудіо-АРУ-4КР». Оплату робіт здійснимо в лютому. А надалі плануємо придбати ще й розроблену фахівцями НТЦ систему точного часу, яка також нам необхідна в роботі.

Хочу подякувати Вам як ректору за те, що в університеті, який очолюєте, розробляються такі конкурентноспроможні пристрої високого технічного рівня.

З повагою Леонід Вільчинський, директор ТРК «Прем'єр»

СРІБЛО ЗА ІННОВАЦІЇ

Виставка

З 5 по 8 лютого у столичному виставковому центрі «Олімпійський» проходила VII Міжнародна виставка «Сучасна освіта в Україні — 2004». Наш Вінницький національний технічний університет за впровадження інноваційних педагогічних технологій у навчальний процес конкурсною комісією виставки нагороджений срібною медаллю. А також відзначений Дипломом за вагомий внесок у модернізацію національної системи освіти.

*О. В. Дерібо з нагородами виставки
«Сучасна освіта в Україні – 2004»*

*М. П. Боцула із завідувачем
Проблемної лабораторії
дистанційного навчання ЧНУ
«Харківський політехнічний
інститут» проф. В. Ч. Кухаренком
біля експозиції ВНТУ*

Зорганізували виставку Міністерство освіти і науки України, Академія педагогічних наук України та виставкова фірма «КАРШЕ». Нині це найпрестижніша і найбільша освітянська виставка в Україні.

Учасниками її були вищі та середні заклади освіти різних форм власності, наукові установи АПНУ, МОН та інших відомств. Свої можливості рекламували також досить багато підприємств та організацій, які спеціалізуються на послугах для навчальних закладів. Усього у виставці взяли участь 232 установи та організації.

Основні завдання участі ВНТУ у виставці: презентація наших досягнень в освітній і науковій діяльності, вивчення досвіду розробки і використання сучасних педагогічних технологій в інших ВНЗ, а також профорієнтація серед школярів і учнів спеціальних середніх навчальних закладів. Всі ці задачі були успішно виконані.

Наша експозиція викликала значний інтерес у відвідувачів і учасників виставки. Особливу увагу вони виявили до навчально-методичних розробок, монографій наших викладачів і науковців, до інформації про нові педагогічні технології, впроваджені в нашому університеті.

Особливо конкурсною комісією були відзначені досягнення ВНТУ стосовно розробки й упровадження в навчальний процес п'яти нових унікальних педагогічних технологій:

- технологія прийому до університету, яка забезпечує абітурієнтів як від недобросовісних шкільних учителів, так і від недобросовісних екзаменаторів;
- система інтеграції навчання з виробництвом — нова технологія практичної підготовки студентів: отримання студентами на перших курсах робітничих професій;
- технологія організації навчального процесу — триместрова система з модульно-рейтинговою оцінкою знань;
- технологія підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації — у нас діє єдина в Україні система неперервного переходу з магістратури в аспірантуру;
- технологія гуманізації технічної освіти.

Олександр Дерібо,
*т.в.о. першого проректора з наукової роботи,
міжнародних зв'язків та економічної політики*

Вітаємо

ЗА ПЛІДНУ РОБОТУ З ОБДАРОВАНОЮ СТУДЕНТСЬКОЮ МОЛОДДЮ ТА ЗНАЧНИЙ ВНЕСОК У ПІДГОТОВКУ І ПРОВЕДЕННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ 2002—2003 НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

МІНІСТР ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ ВАСИЛЬ КРЕМЕНЬ НАГОРОДИВ

знаком
«Відмінник освіти України»
професора Азарова
Олексія Дмитровича —
директора Інституту
інформаційних технологій та
комп'ютерної інженерії

знаком
«Відмінник освіти України»
професора Васюру
Анатолія Степановича —
директора Інституту автоматики,
електроніки та комп'ютерних
систем управління

Почесною грамотою
Міністерства освіти і науки
України доцента Довгальця
Сергія Михайловича — декана
факультету автоматики та
комп'ютерних систем
управління

Тренінг

ПСИХОЛОГІЯ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Простора світла кімната. На стінах — художні пейзажі. У кріслах, розташованих колом, зручно влаштувався гурт молодих людей. Вони ведуть невимушену бесіду, сперечаються, шукаючи істину. Згідно з розкладом, у цій аудиторії йде семінар з курсу «Психологія наукової діяльності». Психологічний тренінг-семінар, який веде кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри педагогіки та психології Лариса Анатоліївна Мацко.

Дехто скептично ставиться до таких тренінгів в рамках курсу психології в технічному університеті. Адже вони вимагають багато часу на підготовку. Але варті таких затрат! І цю думку поділяють наші товариші у 70 відгуках, котрі написали після завершення курсу.

Відвідуваність таких практичних занять стовідсоткова. Навички спілкування, котрі набуваються у таких семінарах, дають змогу робочому колективу загалом і кожній особистості зокрема, бути більш успішним. До того ж, тренінги дозволяють зробити досить несподівані висновки. Наприклад, люди не вміють робити іншим компліменти і ніяковіють, почувши приємність на свою адресу.

Відгуки магістрантів свідчать, що цей список несподіваних висновків можна продовжувати ще дуже довго. Та спробуємо зупинитись на корисності такої форми практичних занять. Що візьмемо за критерій істини? Звісно ж, практику. Для кожної людини перш за все цінність становлять знання, які можуть полегшити щоденне життя і спілкування. Це значною мірою стосується психологічних знань. Отримані на тренінгах практичні навички оцінки характеру людини за її зовнішнім виглядом, жестами, манерою спілкування дозволяють уже при першій зустрічі підлаштуватись під неї, полегшити процес пошуку спільної мови. А відсутність примусу, інтерак-

тивність процесу, безпосередня участь кожного і можливість впливу на хід дискусії, впевненість у корисності інформації сприяють майже стовідсотковому її запам'ятовуванню.

Незважаючи на цікавість, тренінги не є розвагою. У процесі психологічної гри часом створюються не дуже приємні ситуації. Проте учасники розуміють — коли життя поставить тебе у аналогічні умови, ти будеш до них готовий.

Багато людей страждають від комплексів. Один з найдієвіших способів боротьби з ними — чесно зізнатись собі, що маєш їх. А потім перетворити свої недоліки на переваги. Про таке перетворення йшлося на одному з тренінгів. Інша дуже затребувана тема — думка оточуючих про тебе. Адже дізнатись її іноді досить важко, але завжди цікаво. Тренінг дозволив легко отримати відповіді на запитання: «Як я виглядаю в очах інших? Як я реагую на їхні зауваження?»

Можливо, доречно вести такі тренінги з першокурсниками. Групи магістрантів, хоч ми були новим штучно створеним соціумом, завдяки тренінгам здружились і наша спільна робота і спілкування були надзвичайно приємними. Саме тому переконані, що тренінги здатні допомогти і першокурсникам створити не просто навчальну групу, а дружний колектив. І слід збільшити час тренінгів хоча б за рахунок теоретичної частини курсу.

Щиро вдячні Ларисі Анатоліївні від імені всіх магістрантів (а нині вже й магістрів) за відданість, терпіння та увагу.

**Юлія Зігангірова, ІС-98 (мн)
Максим Моторний, КС-98 (мн)**

21 лютого — міжнародний день рідної мови

М'НКО, УКРАЇНСЬКА

Про рідну мову замовимо слово. Цього разу — про рідну камерунську мову. Звичайно, люди ерудовані одразу ж скажуть, що не існує камерунської мови, як немає бразильської чи ангольської. Жодних сумнівів — це правда.

Але Камерун — особлива країна. Насамперед своєрідною структурою мовного середовища, етнічним складом населення, традиціями, побутом. На запитання: «Скільки національних мов у Камеруні?» студент 2 курсу Інституту РТЗП Зонганг Сімеон Франсуа з гордістю та гідністю, характерною для камерунців, відповідає: «Більше трьохсот». Познайомившись із камерунськими студентами, які навчаються у нас в університеті, дізнаєтесь, що вони не лише горді, а й працьовиті, наполегливі і дуже самостійні люди, у яких є дві пристрасті — футбол і... мови.

О мово рідна! Їй гаряче
Віддав я серце не дарма.
Без мови рідної, юначе,
Народу нашого нема.

Володимир Сосюра

Так, у Камеруні «колекціонують» мови. Судіть самі. Кожен камерунець з дитинства знає свою рідну мову — мову свого народу. Потім до неї додаються ще дві державні — французька та англійська. За бажанням у школі можна вивчати ще й німецьку. Наприклад, уже знайомий вам Сімеон Франсуа володіє рідною мовою **баменджу**, французькою, англійською, німецькою, а тепер ще й українською та російською. Що скажете?

Продовжуючи тему, варто зазначити, що найяскравішою характерною ознакою строка того мовного простору цієї африканської країни, яка, до-

лаючи наслідки колоніальних часів, буде підприємства, дороги та комунікаційні мережі, є те, що на її території і досі існує понад 300 сіл, у яких живуть, зберігаючи свої традиції, культуру, мову окремі народи. Кожне таке село — це 5—10 тисяч мешканців, які спілкуються своєю оригінальною мовою. Уявляєте? Принцип «одне село — одна мова» легко реалізується у сучасному Камеруні. Звичайно, мешканці сусідніх сіл без особливих труднощів порозуміються між собою. Інша справа, коли камерунець з Великої Півночі (загальна назва північних провінцій країни, де домінують мови **ауса** і **фулбе**) помане на південь. У такому випадку без мови-посередника аж ніяк не обійтись.

Усі мови Камеруну належать до однієї з трьох великих мовних сімей, сфери впливу яких локалізовані на певних територіях. Так, наприклад, західні провінції Камеруну — це батьківщина великої групи народів, які належать до мовної сім'ї **банту**. Це дуала, балунду, баса, батанга, булу, етон, яунде... Тут ви залюбки можете поспілкуватися мовами **баменджу**, **баганти**, **бафусал**. Хоча, на жаль, є одна невелика проблема: для того, щоб вивчити камерунську мову, слід народитися камерунцем або хоча б певний час прожити серед місцевого населення... Більшість з національних мов існують лише в усній формі і в школах не вивчаються. Хоча, як відомо, бувають і приємні винятки: мовами **евондо**, дуала, баса видана Біблія, виходять газети і жур-

нали. Багатьма національними мовами говорить регіональне радіо.

Серед студентів-камерунців нашого університету є представники багатьох народів. Сімеон Франсуа належить до народу бамілеке, а його рідна мова — баменджу. Студенти 1 курсу Ерік, Жуель, Деві зрозуміють вас на мовах баса, бафусам, ямбаса. Отже, якщо хочете привітати камерунців з міжнародним днем рідної мови, пам'ятайте, що в кожного камерунця своя рідна мова.

Той, хто зневажливо ставиться до рідної мови, не може й сам викликати повагу до себе.

Олесь Гончар

А другокурсник Зонганг Сімеон Франсуа вітає усіх студентів ВНТУ і каже: «М'нко-но». Зрозуміли? Приблизно так мовою баменджу звучить найвідоміша у світі фраза: «Я вас люблю».

І на завершення ще одна характерна деталь. Коли камерунці одного етносу збираються разом в неофіційній обстановці (скажімо, на перерві між заняттями чи на дискотеці), вони залюбки спілкуються своєю рідною мовою. Мовою матері, мовою своїх предків. А ми, українці, теж так?

М'нко, Україно! М'нко, рідна українська мова!

Василь Корженко,
старший викладач кафедри
мовознавства ВНТУ

У цьогорічному фіналі КВН нашого університету перемогла «Картопля ФРЕ» — команда Інституту радіотехніки, зв'язку та приладобудування. Друга позиція дісталась «5-му корпусу» — жартівникам Інституту автоматики, електроніки та комп'ютерних систем управління. Третя — команді Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії.

«Картопля ФРЕ» у неповному складі: Олена Тринос, Олена Мазур, Олексій Хохряков, Юрій Палій, Сергій Солдатенко, Артем Товстенчук, Антон Пілюганов, Григорій Панчук

Й ІНОЗЕМЦІ ЖАРТУЮТЬ УКРАЇНСЬКОЮ

Гра вдалась. І веселою, й інтелегентною. Загальний культурний рівень змагань був значно вищим не лише за міські, а й за еталонні Маслюковські. Двозначними жартами стурбованих проблемами статі не послуговувались. Дотепностями на заявлені теми: реклама, «нові українці» — також. Що головне і надзвичайно приємно — хлопці з дівчатами усім безапеляційно довели: КВН українською мовою можливий!

Дивно, але в цьогорічному КВНі університету Інститут будівництва, теплоенергетики та газопостачання не брав участі. А ще не так давно його команда «Будьмо!» мала надзвичайний успіх. До фіналу не вийшли і дотепники Інституту машинобудування та транспорту, а студенти саме ж ІнМТ складали основу збірної КВН університету. Збірної, яка перемагала і у Дніпропетровській Лізі КВН, і на міжнародному фестивалі «Київ-2003» у Сочі, і на чемпіонаті України, і на чемпіонаті Вінниці... Але гравці цих славетних команд, хоча вже й не студенти, прийшли на університетські ігри. Уже як глядачі.

У іграх КВН-2002 команда ІнРТЗП втішилася 4 місцем. З 5-ти команд. Тож, тоді вирішили змінити і життя, і становище у

турнірній таблиці на краще. Нову команду два роки тому сформував заступник декана з виховної роботи факультету радіотехніки та телекомунікацій Віталій Логвиненко. Запросили до участі усіх бажаючих.

— А нині залишилися лиш ті, хто справді живе цією грою, — каже гравець «Картоплі ФРЕ» Олена Тринос. — Готуватись до гри — для нас це чудовий відпочинок. А як гарно відпочиваєш, то й гарно вчишся — всі гравці нашої команди минулий триместр закінчили з відмінними і хорошими оцінками. Теми для дотепів беремо із нашого повсякденного студентського життя. Бува із почутих свіженьких анекдотів. А на репетиціях по черзі буваємо то гравцями, то глядачами. Як фразу слід сказати, де доречно посміхнутися — із залу видно краще. Той, хто не задіяний у мініатюрі, виконує функції режисера. Цього року до нашої команди влилися Аня Волинець (1ТСМ-01) і першокурсник Олексій Єрмаков (РТ-03). На них покладаємо надії. Чудові гравці.

Віталій Валентинович і сам всіляко допомагає команді, і захоплює до того усіх викладачів факультету. А молодого асистента, аспіранта Андрія Семенова, який є головою об'єднання кураторів і

наставників ФРТТК, зобов'язав опікуватись командою.

Основу команди ІнРТЗП складають студенти саме факультету РТТК, зокрема групи РЗ-00. Це і капітан команди Юрій Палій, і ключові гравці Олена Мазур, Вікторія Мисак, Олена Тринос. Вони ж входять до однієї з десяти редколегій стінних газет факультету. Встигають скрізь. За два роки діяльності цих мініредакцій назбиралось уже понад 60 стіннівок. Лише за минулий січень факультет випустив 6 газет. І рівень їх зростає — нині все ширше використовується комп'ютерна графіка.

Помітна весела сила в «Картоплі ФРЕ» Артем Товстенчук (1ОТЗ-00). Цього року залучили і студента факультету медико-біологічного та електронного приладобудування Олексія Хохрякова (ЕЗ-03).

— Намагаємось, аби в КВНах активну участь брали першокурсники. Це щоб і в нас не трапилась ситуація, подібна до тієї, що виникла в ІнМТ й ІнБТЕГП: зіркові гравці команд закінчили університет, а зміну собі не підготували, — розповідає Віталій Валентинович. — На минулорічні ігри КВН першокурсників свою команду ми готували дуже серйозно. Зараз ці хлопці

— Антон Пілюганов, Сергій Солдатенко (обоє з групи РТ-02), Віталій Руденко, Зонганг Сімон Франсуа та Бія Ніаміа Крістіан (усі з групи ТСМ-02) влилися в команду і вона без них уже просто неможлива.

До речі, камерунці Сімон Франсуа і Ніаміа Крістіан не лише у побуті зі своїми однокурсниками і рештою вінничан спілкуються українською. На сцені вони жартують теж державною мовою країни, де навчаються.

Команда КВН радистів і відпочиває гуртом. Якщо беруть путівки в університетський санаторій-профілакторій «Супутник», то прагнуть, аби всі на одну зміну потрапили. Влітку у спортивно-оздоровчому таборі в Степашках теж відпочивали разом. І готувалися до майбутніх виступів на КВНівській сцені. Паралельно й стіннівку випускали — і про табір, і про профілакторій.

Гравці команди завжди активну участь беруть і в загальноуніверситетських мистецьких заходах. Це насамперед Сергій Іщенко (ОТЗ-99), Віталіна Жилюк (ЕЗ-01), Анна Волинець, Олена Тринос. Сергій Солдатенко й Ігор Никитюк (ЕЗ-01) працюють в університетському клубі звукооператорами. Павло Попель (ОТЗ-02) — техніком світла.

— Свої перемоги команда КВН ІНРТЗП святкує в інститутському дискотеклібі «Союз», який розмістився у нашому ж гуртожитку №5. Студенти вчаться перемагати і з розумом відзначати свої успіхи, — продовжує Віталій Валентинович. — А деканат факультету заохочує і надихає їх на перемоги. Щокварталу виплачуємо нашим талановитим і активним студентам-ентузіастам премії у розмірі двох стипендій. Тобто кожному по 90 гривень.

«Картопля ФРЕ» тепер втратила сенс. Факультет радіоелектроніки вже два роки Інститут РТЗП. Тож, тепер його студенти шукають нову назву для своєї команди КВН. Розголошувати варіанти нового імені, поки остаточно не зупинили свій вибір, відмовилися. Що ж, почекаємо.

PS. Команда КВН ВНТУ, до складу якої входили і гравці «Картоплі ФРЕ» Олексій Єрмаков, Віталій Руденко, Анна Волинець і Сергій Солдатенко, найдотепніше жартувала 14 лютого у вінницькому МПМ «Зоря» на іграх другого туру розіграшу кубка Асоціації «КВН України» 2004 року. І виграла 1-ше місце, залишивши позаду команди із Житомира, Чернівців, Іллічівська, (загалом 14 команд). Вітаємо!

14 лютого — День святого Валентина

НА ПЕРЕХРЕСТЯХ КОХАННЯ

Розважальним мистецьким шоу під такою назвою відзначили студенти ВНТУ День Валентина. На цих незвичайних перехрестях зустрілись 5 юнаків і 5 дівчат з різних курсів різних інститутів нашого ВНТУ.

Спочатку представились глядацькій залі: хто віршами, а хто прозою, але в жартівливій формі. У творчому конкурсі демонстрували свої таланти. Чудовим співом нас порадували Віталія Кобевник (ІНІТКІ), Наталія Рихлюк (ІНІТКІ), Олександр Краковецький (ІНАКСУ) і Катерина Медвідь (ІНБТЕГП), Катерина Баштова (ІНМ), Олена Бурлак (ІНІТКІ). Сергій Пірожок (ІНМТ) і Антон Пліюганов (ІНРТЗП) прочили власні вірші. Сергій Білохатнюк (ІНРТЗП) яскраво зіграв театральний фрагмент з «Приборкання норовливої» — роль Петруччіо. А Тарас Майловський (ІНБТЕГП) показав свої фотороботи.

Краще зрозуміти один одного

допоміг молодим людям наступний конкурс — питання. Спочатку питання задавали ведучі. А потім хлопці — дівчатам і навпаки. Це й дало можливість остаточно визначитись зі своєю «другою половинкою». Так «На перехрестях кохання» заприязнилися Віталія та Олександр, Наталія та Сергій. Усім було цікаво, кого ж визнають ідеальною парою. Нею виявилися Віталія та Олександр. Насамкінець свята голова студентського профкому Андрій Запорожан вручив учасникам пам'ятні призи.

Святковий настрій глядачам створювали зірки університетської сцени Віталіна Жилюк і Олег Джафаров, Анна Оковита та Фелікс Волков, Світлана Рихлюк, Віталій Форонов, Сергій Іщенко. А шоу-балет «Стей» підняв святковий настрій ще на вищу позначку запальним циганським танком.

Олена Тринос, РЗ-00, ІНРТЗП

ДАРУЙТЕ СВОЮ ПРИХИЛЬНІСТЬ І... ШОКОЛАД

Традиція відзначати свято всіх закоханих прийшла до нас із Заходу в останнє десятиліття. Власне про самого Валентина нам відомо небагато. Кажуть, що він жив в III столітті н.е. в римському місті Терні. За одними відомостями він був християнським священиком, інші легенди підносять його в ранг єпископів. Одне можна сказати з впевненістю: Валентин був непоганий з себе, добрий і чуйний. Є дані про те що окрім служіння, він займався природничими науками і медициною.

Жив Валентин в часи Клавдія II, який дуже шанував військову доблесть римських легіонів. Для збереження військового духу імператор видав наказ, котрий забороняв легіонерам одружуватися, оскільки тоді надто багато часу проводять в сім'ї, що заважає ревно захищати честь імперії і військову доблесть.

Не боячись імператорського гніву, молодий християнський священик Валентин продовжував таємно вінчати закоханих легіонерів. Він мирив посварених, писав любовні листи за небагатослівних вояків, дарував молодим парам квіти.

Зберегти все це в таємниці було неможливо. У кінці 269 року н.е. Валентина взяли під варту, а незабаром був підписаний наказ про його страту.

Легендою і романтикою оповиті останні дні життя Валентина. Стверджують, що його покохала сліпа дочка тюремника. Будучи священиком, він не міг відповісти взаємністю на її почуття, але вночі перед стратою (13 лютого) прислав їй відвертого листа. За іншою версією Валентин сам закохався в прекрасну дівчину, і користуючись своїми медичними знаннями, вилікував її від сліпоти.

Створення ж першої «Валентинки» приписують графу Орлеанському. Перебуваючи в Тауері, він часто писав своїй дружині. І не підозрював, що з його легкої руки будуть забезпечені заробітком всі типографії світу на довгий час.

У День святого Валентина прийнято робити подарунки. Ще в 17 столітті придворний літописець англійського двору занотував, що закохані можуть обмінюватися сувенірами: перснями, рукавичками, цукерками. Але до наших днів шоколад залишається найпоширенішим подарунком в цей день.

У кожного є свій погляд на це свято і доречність його відзначення. На мою ж думку, традиції на зразок такої не можуть бути зайвими. Чи зашкодить нам додатковий привід вшанувати своїх коханих?..

**Віталій Томкіс,
2АВ-03, ІНАКСУ**

Мандрівник

Завідувач кафедри технічного перекладу Микола Прадівляний так одразу й не перерахує усіх країн, у яких побував. Але й нашою Україною подорожував чимало. Дуже часто компанію у мандрівках йому складають студенти нашого університету, котрим так як і йому прагнеться пізнавати світ не лише з книг та чужих розповідей.

Наші в Карпатах

Вид з Говерли на Румунію

ЧИ СМАКУЄ ВАМ ТЕПЛА ВОДА?

Вдалині за обрієм з'являється нерівна смуга білих хмар. Але це не хмари: це засніжені вершини. Ми під'їжджаємо ближче. Ось вже передгір'я. Місцевість підвищується, дорога починає губитись між пагорбами. Схили стають крутішими, з'являються відкриті вертикальні скелі. Повітря чисте і морозне, ріка стрімко біжить між каміння. Кожна вершина неповторна, кожний поворот кличе за собою. Хочеться дізнатись що там, вище.

Там попереду Говерла і Петрос. А рюкзак, здається, зовсім не хоче допомагати йти. Ми підіймаємось туди, де вітер ще сильніше збиває з ніг і обпікає обличчя. І ось трохи вище з'являється ледь помітний серед хуртовини стовп — стела вершини Говерли. Взимку вона неймовірно велична, хоч і не гостинна — несамовито дме вітер зі снігом.

Вечоріє. Потрібно зупинитись на ніч. Старанно витоптавши в снігу місце, розклали намет. Як ви думаєте, які почуття виникають, коли дивишся на спальний мішок і уявляєш, що скоро за-

снеш? Найніжніші, можна сказати, що його обожнюєш. А от зранку настрої дещо інший, особливо коли марно намагаєшся взутись у черевики, які перетворились на шматок льоду. Але якщо пощастить і взуєшся, то вже через 10 хвилин ходу стане набагато краще.

Чи смакує вам тепла вода? Ні?! Ви просто не пили її взимку, в горах, після 5 годин дороги. Настрій піднімається одразу.

Петрос зустрів нас привітніше. Піднявшись вище хмар, ми побачили сонце, яскраве і з синім відтінком.

Ми спускались. Внизу переливався океан хмар із островками вершин, а в роті апетитно хрумкотів сухарик чорного хліба.

Ви все ще не знаходите відповіді на питання «Навіщо їм це треба?» Тоді вирушайте у гори.

*Юлія Гаврилюк, студентка
Вінницького кооперативного коледжу
Олексій Бондарчук,
студент 1ТМ-99, ІНМТ*

Замок з банкноти**Я ВЧИВСЯ У БІЛОМУ ДОМІ**

Тим, хто, проїжджаючи швидким поїздом «Москва — Одеса», минає залізничну станцію Попелюхи, що в Піщанському районі, одразу із-за лісу видно величезну білу будівлю з колонами при фасаді та із сріблястим куполоподібним дахом. Видно її з вагонів лише кілька секунд, а потім вона тоне за деревами густого лісу. Навіть тим, хто в цій місцевості вперше, споруда одразу видається дуже знайомою.

Ще б пак! Резиденція Президента США у Вашингтоні і старий замок в південно-західній частині Вінницької області — близьку...

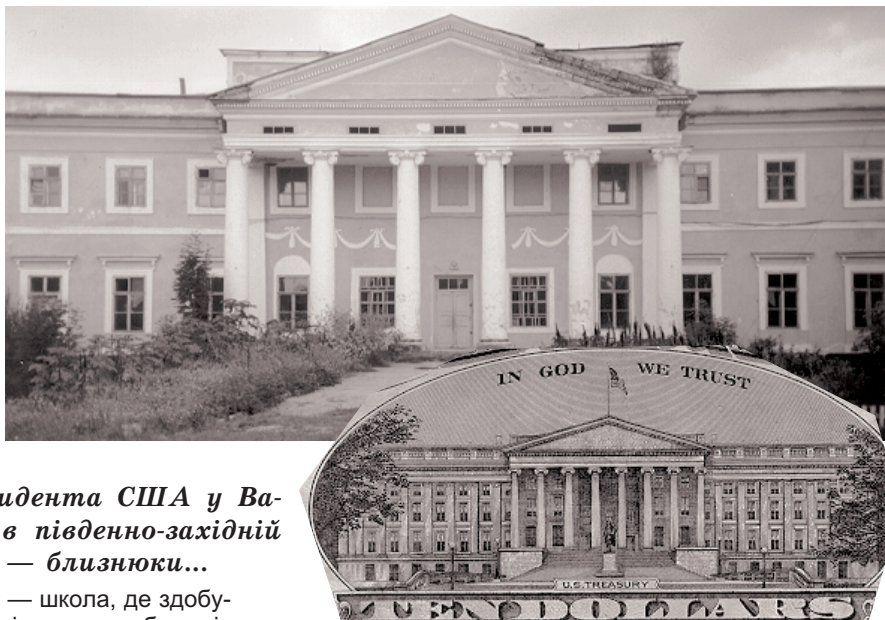
Нині в подільському Білому Домі — школа, де здобувають освіту в одинадцять класів учнів з восьми ближніх сіл. Не лише приміщення нашої школи унікальне. Місце її розташування теж додавало таємничо-своєрідного колориту. Наша Чорноминська СЗОШ не просто школа, а унікальна культурна споруда, що є справжнім національним надбанням України!

У XIX столітті тут була садиба польського пана Чорномського. Цю споруду і вашингтонський Білий Дім будували два різних архітектори — італієць та ірландець, до того ж незалежно один від одного і майже водночас. Аристократ у першому поколінні Микола Чорномський був казначеєм, а заодно і останнім коханцем Софії Потоцької. Він втік від своєї любові, прихопивши чималу суму з казни. Потратив гроші досить таки оригінально як на той час: вирішив побудувати власну резиденцію в Подільській глибинці. У селі Розбійне. Таку назву село мало не дарма: тут мешкало чимало розбійників.

Для такої грандіозної мети пан Чорномський найняв найдорожчого архітектора Франческо Боффо, який мав гучну славу після побудови ним знаменитого Алупкінського палацу графа Воронцова і займав тоді посаду головного архітектора Одеси. Для реалізації проекту самолюбивий поляк коштів не шкодував. Наприклад, кожне віконне скло в бронзовій оправі коштувало нечуваних на той час грошей — 60 рублів сріблом. Господар був впевнений, що його резиденцію будуть називати восьмим чудом світу. І, щоб увіковічнити себе, він перейменував село Розбійне на Чорномин.

Палац збудували на схилі високого пагорба серед величезного лісу. Малоімовірно, що Франческо Боффо знав чи бачив резиденцію президента США. Але будівлі вийшли майже однаковісінькі: і колони, і купол, і навіть скандально відомий овальний кабінет. Тільки під його склепінням доля світу ніколи не вирішувалася. В нашого Уайт-хауса доля видалася менш втішною...

Під час революційних подій початку минулого століття унікальний пам'ятник архітектури пустував. А з приходом радянської влади в ньому розмістили школу. Через повсякденні клопоти з навчанням на сам образ школи ми, сільські школярі, особливої уваги не звертали. Але тепер

крізь часовий проміжок в більше року, я врешті можу подивитися на рідну школу зовсім інакше.

Школа розміщена не на краю села, але її значна частина оточена лісом. До того ж цей ліс один з найбільших в нашому районі і має протяжність в десятки кілометрів. Дійти до школи можна було лише через центр села, або ж через цей же ліс, за яким тягнулись широченні поля. У селі ходять чутки про дух самого пана Чорномського, який охороняє свою стару садибу. Тому, хто поблизу неї поселиться, пророкують нещастя. А ще таємничості додавали розмови вчителів про підземні ходи, які були побудовані паном Чорномським на випадок нагальної втечі. За переказами старих людей ці підземні ходи утворювали собою цілий підземний лабіринт і розтягувались не на один кілометр! А коли реставратори обібрали на стелі овального кабінету частину штукатурки, знайшли фрагмент фрески рицарського поєдинку. Дехто запевняє, що на іншій половині стелі овального кабінету — фрагмент «Всесвітнього потопу»!

На жаль, буденна реальність не така таємнича і захоплююча. А відчайдушно гнітюча. На капітальний ремонт приміщення потрібно понад мільйон гривень. На повну реставрацію — понад шість мільйонів. Дотепники пропонують радикальний спосіб: слід, аби Україна оголосила чорномський замок визначною національною пам'яткою США.

Звичайно, палац пана Чорномського мусить бути музеєм, а не школою. Але в Чорномині чи сусідніх селах немає приміщення, яке може розмістити 11 класів для 400 учнів.

Нині культурні та історичні пам'ятки можуть переходити в приватну власність. Якось захочете відвідати український Білий Дім, а вас можуть і не пустити на територію садиби вже якогось бізнесмена або політика. Захотіть легко, а от зберегти...

Сергій Рибницький, МБ-02, ІнБТЕГП

СПОРТ

Рубрику веде Людмила Волхонська

КУБОК ПОДІЛЛЯ ЗІ СКЕЛЕЛАЗІННЯ

Скелелазіння — не просто вид спорту. Це стан душі, особливий спосіб мислення.

З 7 по 8 лютого проходив традиційний Кубок Поділля зі скелелазіння. Найкращі спортсмени зібрались у спортзалі ВНТУ, де є спеціально побудований тренажер, щоб поборотися за перемогу. Організаторами змагань виступили Клуб альпінізму і скелелазіння ВНТУ та Вінницький туристично-спортивний союз. Спонсорську підтримку забезпечили фірма «Альптехнологія» та магазин «Гірський світ».

Вперше змагання за Кубок Поділля зі скелелазіння відбулись чотири роки тому в Сабарові завдяки ентузіазму і зусиллям вінницьких спортсменів. Тоді в них взяли участь три міста України: Житомир, Вінниця і Кам'янець-Подільський. З того часу чемпіонат Поділля зміцнів і впевнено набув всеукраїнського значення. Але традиційно проводиться у Вінниці. А з 2001 року на базі кафедри фізичного виховання ВНТУ. Цього року Кубок зібрав у Вінниці представників 10 регіонів, 11 міст України. Загалом 62 спортсмени — 48 чоловіків та 14 жінок — захищали честь своїх міст та намагались висторити перемогу. Серед них 4 майстри спорту, 22 кандидати в майстри спорту, першо- та другорозрядники.

Головний суддя змагань Олександр Паукаєв. До речі, переможець перших змагань за Кубок в 2000 році.

— Скелелазіння не любить людей, які вагаються. Не слід казати: «Це важко», «Я не зможу». Треба думати: «Немає неможливого».

Традиційно чоловічі змагання були більш запеклими. У фінал вийшли 24 особи, серед них 2 вінничанина: Борис Трофанюк (КМС, ВНТУ) та Євген Василевський (II розряд, ВНТУ). Хлопці показали гарні результати. Але призові місця поділили між собою майстри спорту:

I — Кирило Шевченко (Луганськ);

II — Михайло Шалагін (Одеса);

III — Станіслав Клешньов (Макіївка, Зарево).

Кирило Шевченко скелелазінням займається з дитинства. Залучила до цього спорту мама — тренер зі скелелазіння. На Кубок Поділля Кирило приїхав вперше і дуже задоволений результатами:

— Змагання організовані на високому рівні. Дуже цікаві траси і гідні супротивники. Особлива і атмосфера, яка склалася, — дружня, безпосередня.

Кирило єдиний із учасників зміг пройти всі п'ять трас, до того ж майже всі — з першої спроби.

Змагання серед жінок відзначились особливою красою пластики.

Безсумнівною фавориткою жіночих змагань стала Світлана Тужиліна, яка і посіла перше місце. Вона цим видом спорту займається вже 9 років, неодноразово ставала переможницею всеукраїнських змагань.

Загалом місця розподілилися так:

I — Світлана Тужиліна (МС, Макіївка, Зарево);

II — Катерина Чернскутова

(I розряд, ВТСС);

III — Оксана Стаднік (II, Київ) Вінничанка Катерина Чернскутова займається лише рік, але вже домоглась чудових результатів. Вона була однією з наймолодших учасниць змагань.

— Звісно, я задоволена, але здобуте місце — це не головне. Інтерес має траса. Перемогти її — ось головне для мене.

— Що саме тобі найбільше подобається в скелелазінні?

— Насамперед — це нові відчуття, нові друзі. Не може бути ніяких сварок, коли доводиться довіряти один одному своє життя.

— Багато зусиль доводиться докладати, щоб бути у такій формі?

— Я тренуюся по п'ять разів на тиждень, хоча іноді тренер просто виганяє мене з тренажерного залу — не можна перевантажуватись. Мрію вдосконалюватись. Щодо змагань, то для мене головне нова траса.

— Що ти можеш порадити тим, у кого перемоги ще попереду?

— Потрібно налаштуватися на маршрут, повірити в себе, правильно розрахувати свої сили.

Алла Деренько, 1 МФК-00, ІНМ

ПОДІУМ НЕ РІВНЯ БІГОВІЙ ДОРІЖЦІ

Чотири роки вона паралельно займалась гандболом і дзюдо. Ще школяркою грала за баскетбольну збірну одного з ВНЗ Вінниці. Тоді ж виборола друге місце у Вінниці на учнівських змаганнях з настільного тенісу. А власне легкою атлетикою Олена Гладка – студентка групи 1ПЗ-02 Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії захопилась цілком випадково.

Спочатку основними дистанціями Олени були 200 м і 400 м. А вже потім почала бігати на 60 м і 100 м. Зараз Олена кандидат у майстри спорту.

Але спорт – це не лише успіхи і перемоги. Чомусь останні два роки Олену переслідують травми. Але не в її характері здаватися і відступати. Такою й прагнули дівчину виховати батьки. До речі, мама Оленки – майстер спорту з греблі і волейболу. Батько теж майстер спорту з греблі і тренер з цього виду спорту. Обидва дідуся також досягли непоганих успіхів у спорті.

Крім спортивного таланту у Олени здібності до мов. Тож, дівчина серйозно займається німецькою і англійською. Оскільки має привабливу зовнішність, пробувала працюва-

ти моделлю. Виходило непогано. Та все ж заради спорту облишила цю таку привабливу для багатьох дівчат справу.

А ще Олена чудово їздить верхи і плаває на віндсерфінзі. Освоїла усі види плавання. Хоча зізнається, що з кролем є проблеми. Але ще є час!

Оленка має багато друзів. Любить дискотеки, вечірки, море і сонце, веселі компанії і свої тренування.

Олена Коваленко, 2МЗВ-02, ІНМ

СПОРТСМЕНИ ВНТУ – НАЙШВИДШІ

У спорткомплексі «Колос» відбувся чемпіонат Вінницької області з легкої атлетики. Це були відбіркові змагання на чемпіонат України.

За перемогу боролись 10 команд, 250 спортсменів. Команда нашого університету виступила блискуче.

Олександр Лук'янчук (група 1АМ-01, ІНАЕК-СУ) у спортивній ходьбі на 10 тисяч метрів встановив особистий рекорд, а на 5 тисяч метрів – здобув третє місце і путівку на чемпіонат України, що відбудеться 1 березня в Євпаторії.

Першокурсниця **Таня Черняхович (1КС-03, ІНІТКІ)** виборола друге місце на дистанції 60 м - біг з бар'єрами. І теж братиме участь у змаганнях на першість України.

А її брат **Костянтин Черняхович (ЗКС-99, ІНІТКІ)** найшвидше пробіг 60-тиметрівку і виграв перше місце та друге на дистанції 200 м.

Олена Гладка (1ПЗ-02, ІНІТКІ) на 400 м і 200 м була третьою. **Юлія Сорокаліт (ЕСМ-01, ІНЕЕМ)** показала третій результат серед дівчат на дистанції 60 м.

У естафеті 4 по 200 м команда нашого університету виборола друге місце. Її склали **Юлія Дідиченко (ІМО-02, ІНМ)**, **Світлана Гречанівська (1МЗВ-03, ІНМ)** та **Юлія Сорокаліт**.

З бігу на довгі дистанції перше місце на 1500 м і друге на 800 м здобув **Євген Дербеньов (1ТГ-02, ІНБТЕГП)**. Співробітник кафедри фізичного виховання **Василь Овчарук** виграв перше місце на дистанції 800 м. **Юрій Благодир (ТГ-02, ІНБТЕГП)** - друге місце на 3000 м.

Незабаром ці наші студенти представлятимуть Вінницю «на Україні», як звичайно кажуть спортсмени.

Олена Коваленко, (2МЗВ-02, ІНМ)

І «ЗОЛОТО», І «СРІБЛО»

Чемпіонат України з контактного карате відбувався у Чернівцях. При міжнародній федерації карате культивується й такий вид єдиноборства, як кік-джитсу. У цих змаганнях взяла участь збірна вінницького клубу «Скорпіон», до складу якої увійшли два студенти Вінницького національного технічного університету: **Олексій Лапчевський (ММ-02, ІНМ)** і **Володимир Софіна (1МЗВ-03, ІНМ)**.

У фінальному поєдинку Олексій (власна вага – 57 кг) зустрівся з минулорічним срібним призером Євразії з кік-джитсу у ваговій категорії 71(!) кг. Саме тому Олексію дісталось срібло чемпіонату.

Володимир у фінальному поєдинку виступив чудово, хоч теж мав надзвичайно сильного суперника. Нагадаю, що це вже друга перемога Володі у новому році на всеукраїнських змаганнях.

Павло Житнюк, інструктор Національної Федерації ушу/гунфу та цигун України

ПОТРАПИТИ ДО ЧЕМПІОНАТУ ЄВРОПИ І ПЕРЕМОГТИ!

У нашому університеті навчається багато студентів, які своїми спортивними досягненнями примножують славу ВНТУ. Одним з них є студент групи 13І-03 Інституту ІТКІ Яків Маховський, який з 13 років сумлінно займається східним бойовим видом єдиноборства тхеквондо у спортивному клубі «TORNADO» Вінниці. За чотири роки Яків став кандидатом у майстри спорту і отримав чорний пояс першого рангу. І зовсім недавно він ще раз продемонстрував свій високий рівень володіння бойовим мистецтвом. Яків брав участь на першості України з тхеквондо (ІТФ), що проходила у Сумах. У цих змаганнях брали участь спортсмени з усіх областей України, а також з Криму. До вінницької команди увійшли спортсмени з обласної федерації, міської федерації і, власне, спортивного клубу «TORNADO». Студент ВНТУ Яків Маховський здобув І місце у спарингу у ваговій категорії 58 кг (юніори), а також ІІ місце у кюкпа - силовий тест (юніори). На цих досягненнях молодий спортсмен не збирається зупинятися. Незабаром - у лютому 2004 року Яків поїде на відбірковий турнір до чемпіонату Європи в Іспанії.

Ірина Лужецька, 13І-03, ІНІТКІ

Тестування

ДО УВАГИ ВИПУСКНИКІВ СЗОШ, ТЕХНІКУМІВ Й ПРОФТЕХУЧИЛИЩ, УЧНІВ 11-Х КЛАСІВ ШКІЛ ВІННИЦІ Й ОБЛАСТІ!

При Інституті довузівської підготовки Вінницького національного технічного університету розпочалась реєстрація бажаючих пройти в квітні-червні 2004 року предметне тестування з фізики, алгебри, геометрії й інформатики.

Предметне тестування абітурієнтів проводиться у вихідні дні на основі надання платних освітніх послуг населенню. Вартість проходження однією особою предметного тестування складає 50 гривень за один предмет. Предметне тестування здійснюється у вигляді іспиту, який складається у письмовій формі протягом 240 хвилин.

Тестові білети з кожного предмета мають по 10 питань теоретичного й практичного характеру. Максимальна

кількість балів, яку може отримати абітурієнт, відповідаючи на 1 білет - 12 балів.

Бали, отримані абітурієнтами в результаті тестування з цих предметів, розглядатимуться приймальною комісією разом з оцінками відповідних рейтингових дисциплін, узятих з атестата (згідно Правил прийому до ВНТУ). При конкурсному зарахуванні на обрані спеціальності до ВНТУ в суму балів братиметься вища оцінка.

Реєстрація проводиться в корпусі № 8:

методистом підготовчого відділення — кімната 8101;

секретарем підготовчих курсів — кімната 8203.

Довідки за телефонами **44-02-87, 44-04-06, 44-07-57.**

Редколегія:

Т. Б. Буяльська
(головний редактор)

І. П. Зянько
(редактор)

П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)

Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)

Б. І. Мокін

С. В. Юхимчук,

М. П. Свірідов,

Л. І. Волхонська,

Г. П. Котлярова,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

21021, м. Вінниця,
Хмельницьке шосе, 95,
корп. «2», кімн. 2218

Телефони:

внутрішній — **22-68**
з міста — **44-02-68**

«Імпульс» — щомісячник

Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 44-05-32

Комп'ютерна верстка — Криклива Т. С.
Кушнір О. О.

Підписано до друку 23.02.04. Формат 29,7 42 1/2.
Наклад 625 прим. Зам. № 2004-29

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-
видавничому центрі ВНТУ
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 93, головний
корпус, 1-й поверх, тел. 44-01-59